

ди смутени и съ ржцѣ прострѣни къмъ фаталния похлупакъ, кждѣто неумолимата наука отнемаше живота на едно мънинко и невинно сщество.

Прѣдъ това умолително обръщение безчувствениятъ ученъ се усмихна, спрѣ движението на буталото и отвори клапата: въздухътъ нахлу подъ похлупката, и малката птичка бѣше спасена. И когато химикътъ повдигна похлупката и я освободи, бѣдничката, прѣди да изхвъркне изъ отворения прозорецъ, заобиколи три пжти изъ амфитеатъра съ силни и радостни църкания, като че ли съ това искаше да отдаде горещи благодарности на младитѣ си освободители.

Отподирѣ останало прѣдание, че сутринъ и подирѣ обѣдъ, когато ученицитѣ трѣбвало да влизатъ въ училището, малката птичка дохождала на голѣмия училищенъ часовникъ и понѣкога, като забѣлѣзвала отдалечъ нѣкой закѣснѣлъ ученикъ, кацвала на стрѣлката и съ всичка сила на малкото си тѣло я натискала, за да замедли движението ѝ, до като пристигне ученикътъ. И тѣй продължавала да се отплаща споредъ силитѣ си на своитѣ избавители.

Вслѣдствие на това простодушно, но умилително прѣдание, името на Берцелиуса било дадено и запазено на голѣмия училищенъ часовникъ.

Прѣвелъ отъ френски: К.

